

A temetőben leszedték a síremlékek téli faköpönyegét, vitorlavászon takaróját. A sírhantokra virágot ültettek, fűmagot vetettek. A Duna langyos-fényesen csobogó habjain csónakok, regatták siklottak, a parton sok-sok fáradt öregúr sütkérezett. Cserkészfiúk feszes kurta nadrágban, árvalányhajás kalappal meneteltek. Néhány örökifjú kiskabátban, hajadonfőtt feszített. Festők kitették állványaikat, kisfiúk fényképezőgéppel siettek megörökíteni a ragyogást. A kirakatokban hónapos retek, selymes zöldsaláta nevetett, másutt a tavasz divatos színét, a fáradt-kéket élénkké vidámította az aranyos napsugár. Az úttesten fiúk labdázta, kislányok vajaskenyeret majszoltak. A nyitott ablakokban bodros leányfejek jelentek meg. Fecskét is láttunk s néhány külföldit is. Mindenki örült, nevetett, mindenki boldog volt. Csupán egy kis vékony kutyuska sétált még prêmes bundában. Hátára szőrmetakarót borított aggodalmas gazdája.

Estefelé aztán beborult, a budai hegyek felől hűvös szél fújdogált. Hirtelesen csend lett, téli csend. A madarak elhallgattak, az emberek bebújtak lakásaikba. Csak egy napig tartott a tavasz, csak egy napig tartott az öröm. Elment, itthagya a reményt. Azt ígérte, hogy hamarosan visszajön s most várjuk, sóvárogva várjuk vissza.

1932. április 9., szombat, 4. old.

Pesti utca

Nemrégiben neves angol író érkezett Budapestre. A legelőkelőbb főúri körök látták vendégül.

Ha idegen jön hozzánk, ki-ki az egész nemzet nevében udvariaskodik vele, s fontos kötelességének érzi, hogy a látogató jó emlékekkel távozzék.

Tervet dolgoztak ki, hogy megmutogassák neki mindazt, ami nálunk nevezetes. Mezőkövesdet, a gödöllői cigányokat, a jánoshegyi kilátót, a Mezőgazdasági Múzeumot, a Margitszigetet, szóval mindent.

Először Hortobágyra akarták kivinni, s nagy társaság másnapi gépkocsi-kirándulást beszélt meg. Reggel kellett volna indulniok, együtt, megha-

tározott helyről. A kitűnő író azonban hiába várták, nem jött. Keresték szállójában. Korareggel hirtelen elutazott repülőgépen. A vendéglátók egymásra meredtek. Mi történhetett vele? Előkelő családhoz volt vacsorára híva. Csak nem érte valami sérelem?

Másnap sürgős levél érkezett az írótól, s ez mindent megmagyarázott.

– Bocsánatot kérek hirtelen és illetlen távozásomért – írta egyik hölgyismerősének – de este vacsoránál bejött az ebédlőbe egy rettentő nagy, lompos, cafatos juhászkutya. A ház úrnője – saját állítása szerint – valahol a budai hegyekben szedte föl gépkocsijára. A kutya rámvicsorította a fogát. Én ideges ember vagyok. Félek a kutyától, s azt következtettem, ha önök-nél úriházakban a vacsoránál ilyen vadállatok fogadják az embert, mi várhat rám a pusztnán? Korareggel tehát repülőgépre ültem, Bécsbe repültem. Innen egyenesen hazamegyek Londonba. Még egyszer bocsánatot kérek.

Azóta abban az úriházban sohasem engedik be a kutyát az ebédlőbe, ha vendég érkezik.

•

Mennyi furcsa alakot lát az ember egy félórai sétaútján. A festő vázlatkönyvébe rajzolná, a fényképész lefényképezné, az író pár szóval rögzíti meg.

A Rákóczi úton falusi atyafi bandukol csizmában. Feje fölé tarka-csíkos, piros esernyőt feszít a szemerkélő eső ellen. Olyant és akkorát, amilyent és amekkorát falusi vásárokon feszítenek ki az árusok árujuk fölé. Csaknem az egész gyalogjárót elfoglalja esernyőjével. Mindenki kitér előre, mindenki megmosolyogja. Ő megy-megy rendületlenül. Talán Szent Péter esernyőjét viszi.

•

A Petőfi-szobor előtt négyéves, göndörfürtű, szöszke kisfiú ácsorog huszársipkában, karddal oldalán, sarkantyúval lábán. Vékony nyakacskáját erőlködve mereszti fölfelé a szoborra. Valamivel nincs kibékülve. Ugyanis kis agyában a huszár és Petőfi összegabalyodott, összekeveredett egymással.

– Nincs is csákója – mondja csalódottan. – És kardja sincsen neki. De van bajusza és szakálla – vigasztalja meg önmagát.

Kibékül Petőfivel. Mégis csak huszár lehetett Petőfi, ha bajusza is van meg szakálla is.

•

Egy nőt is látunk.

Feje nagy, zöld babos, fehér perkálkendőbe van bugyolálva. Fejébúbján apró, rózsás fekete kalapka billeg, gumival állához erősítve. Vedlett, kurta macskaprém kabátot visel, fekete szoknyát, fehér pamutharisnyát, mamaszt. Most egyszerre így, ahogy van, beül egy kávéházba, a tükörlakhoz telepszik. Szoknyája mély zsebéből kötést szed elő, s a fényes acéltűkkel köt-köt, s közben bámul ki az ablakon.

Budapest világváros. Egy város annál inkább az, minél több furcsa és értelmetlen alakot lát az ember az utcán ...

1932. április 16., szombat, 6. old.

Pesti utca

Alkonyattájt, künn a villák közt a tavaszi fuvallat már a gerjedő föld szagát hozza felénk, de azért az áldozó nap fényében kékes-vörösén izzó felhők viharosan gomolyognak. Indulunk visszafelé a városba. Egyszerre földbe gyökeredzik a lábunk.

Egyik takaros villa vaskerítéssel körülvelt kertjében, az alig rügyező ágak között döbbenetes dolgot fedezünk föl. A villa falának egyik első emeleti ablakához magas létra van támasztva, s a létrafokokon, a rótes félhomályban, gumiköpenybe burkolt, baszksapkás, nyúlánk alak lépeget fölfelé óvatosan.

Mi történik itten? Az amerikai gyermekrablás rémmeséje villan át agyunkon. A Lindbergh-gyermek végzetes esetére gondolunk. Valami elvetemült gazember sebtiben eltanulta ezt a legborzalmasabb bűnt, s most az előkelő villa kertjébe lopódzott, hogy jó módú szülők egyetlen, féltve őrzött kincsét elrabolja, s hatalmas váltságdíj fejében szolgáltatassa vissza.

Félrehúzódnak, s lessük az eseményeket. Hátha mentőként léphetünk közbe.